

Cheers!

Zo'n 4700 studenten
doen deze week mee
aan de El Cid. Wat
staat hen allemaal te
wachten in Leiden?

‘Als er een traan vloeit, kun je daar niks aan doen’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO TACO VAN DER EB

Wat houdt je werk in?

‘Ik begeleid begrafenissen. Meestal hoeven we alleen de kist te tillen: eerst naar de ceremonie en daarna naar het graf. Maar soms doen we ook andere ceremoniële dingen. Bij een katholieke uitvaart houden we een condoleanceboek bij of dragen we bloemen.’

Is het emotioneel zwaar?

‘Voor mij is het gewoon werk. Ik kom niet veel met cliënten in contact. We zijn vooral bij het dragen zelf, dus we zien vaak niet hoe mensen erbij zitten tijdens het afscheid. Dat is het heftigst. ‘Maar soms komt het toch dichterbij. Ik heb wel eens een dienst gehad waarbij

de familie zelf mee wilde dragen. Wij liepen voorop, maar hoorden ze achter ons snikken. Je ziet soms ook kinderen huilen, of hoort ze roepen: ‘Oma! Oma is weg!’ Dat zijn de momenten waarop je voelt dat je op een begrafenis bent.’

Kun je dan je tranen bedwingen?

‘Als er een keer een traan over je wang rolt, kun je daar niks aan doen. Maar het is niet de bedoeling dat wij in die emotie meegaan. Ik heb daar zelf niet zo’n last van. We zien vaak weinig van de begrafenis en kennen de overledene niet. Daardoor wordt het niet persoonlijk. ‘In de auto onderweg naar een dienst is het nog gewoon gezellig. Maar het mo-

ment dat we op de begraafplaats aankomen, gaat in één keer de switch om. Dan loopt iedereen gelijk strak in formatie en met een neutraal gezicht.’

Is het leuk werk?

‘Ik vind het een heel fijne baan. Het is heel mooi en een handige bijbaan, want erg flexibel. Je geeft je beschikbaarheid ongeveer een maand vooraf op. Een paar dagen van tevoren krijg je dan te horen als er een dienst is en kun je die bevestigen.

‘Mensen zijn ons ook vaak heel dankbaar. Bij een Chinese dienst is het gebruikelijk om de dragers een fooi te geven. Dan krijg je een heel mooi envelopje. Bij andere diensten staan we op het einde soms in een erehaag en bedanken mensen ons nog. Dan laten ze weten dat ze vonden dat het heel strak ging.’

Is een strakke dienst het hoogst haalbare?

‘Ja, daar gaan we voor. Het is mooi om te merken wanneer iedereen op één lijn zit. Elke dienst is een van ons commando. Die zegt bijvoorbeeld: ‘Dragers buigen alstublieft’, zodat iedereen weet wanneer we moeten bewegen. Soms zijn we zo goed op elkaar ingespeeld dat we al op dat moment anticiperen. Dan gaat alles perfect gelijk en ziet het er mooi uit.’

Ben je door dit werk anders naar de dood gaan kijken?

‘Als ik nu zelf een uitvaart zou bezoeken, zou ik er denk ik niet zo mee bezig zijn: dan denk je meer aan de persoon zelf dan aan wat eromheen gebeurt. Maar de begrafenis van Queen Elizabeth II heeft iedereen hier gezien. Haar kist had loden elementen dus was ontiegelijk zwaar: zeker twee keer zo zwaar als wij hier schouderen. Die moesten zij met z’n achten dragen en dan ook nog een heel lange tijd. Daar hebben we het nog vaak over gehad.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

De brullende, baaprokende huisgenoot werkt nu op de Zuidas

Als mijn communicatie met mijn oud-huisgenoten wat zou zeggen over onze relatie dan zou het niet lang duren voordat je er cynisch van wordt. Afgebroken telefoontjes (eten brandt aan), een veelheid aan ongeopende whatsappgesprekken (ik wil even goed reageren maar kan daar dan vervolgens ook een week lang geen tijd voor vinden) en verzette afspraak na verzette afspraak.

Hoewel onze relaties dus eigenlijk maar matig onderhouden worden, was het leven me gunstig gezind en kwam al het contact in de afgelopen week samen.

Zo sprak ik de afgelopen week ineens vier van mijn dertien oud-huisgenoten. Mensen met wie ik bijna vier jaar in de fameuze oude sokkenfabriek op de

Kaiserstraat heb gewoond, lief en leed mee heb gedeeld en nu al bijna twee jaar nauwelijks zie. Toen ik nog een jonge en onbezonnen Leidse bachelorstudent was, schreef ik al eens over de vreemde en intense relaties die je met je huisgenoten ontwikkelt. Wat ik toen echter nog niet wist, was hoe vreemd die relaties worden vanaf het moment dat je níét meer samenwoont. Wat ik bedoel is dat ik afgelopen week weer oud-huisgenoten sprak die ik vaker op sloffen dan normale schoenen heb gezien en van wie ik weet welke kleur hun lievelingsonderbroek is, maar dan toch door middel van de vraag ‘goh, wat doe je nu eigenlijk?’ erachter kwam dat ze inmiddels een dubbele master doen en volgend jaar naar een ander continent willen verhuizen.

Alsof we een vriendschap achterstevoren beleven: eerst deelden we elke dag vol met intieme, rare, vieze en onhebbelijke dingen en dan nu pas zien we elkaar een keer in de zoveel tijd en krijgen we te horen hoe het zit met de grotere langetermijnzaken. Hierin viel me overigens vooral op dat juist de huisgenoten die het vaakst ongeschoren, onge-

wassen en ongeleid door het huis paradeerden, hun leven nu het meest op de rit lijken te hebben.

Want terwijl ik nog bezig ben met studiejaar nummertje zoveel en van plan ben om dat hele gebeuren volgend jaar met nóg een master te verlengen, heeft mijn iconische oud-ganggenoot, die in huis vooral bekend stond om haar harde geschreeuw en het feit dat ze haar tentamens altijd voorbereide door de avond ervoor een flinke baap te roken, inmiddels een leuk Amsterdams appartement dat ze deelt met een vriendin, een hond én baan op de Zuidas heeft.

Al met al is deze hele fase van (oud-)huisgenoten zijn heel leuk, want naast dat het bijzonder is om te zien waar iedereen terecht komt, is het vooral fijn om te merken dat onze relaties sterk genoeg zijn om ook nog buiten het huis te bestaan. Hoewel we elkaar niet meer dagelijks zien of verbonden zijn door middel van dezelfde voordeur, een lijst met verzaakte schoonmaaktaken of een ranzige fusie, heb je echte vrienden gevonden in mensen die je - als je niet samen had gewoond - misschien wel nooit had leren kennen.

Maia de Quay is student rechten

‘Ik sprak oud-huisgenoten van wie ik weet welke kleur hun lievelingsonderbroek heeft’

